

Frøken Disciplin

Frøken Disciplin var aldrig blevet gift. De mænd hun mødte måtte give op overfor hendes alt for perfekte livsførelse. Men det biologiske ur tikkede, og da Frøken Disciplin opdagede, at det måtte være på tide at få børn, fik hun selvfølgelig tvillinger. To sunde drenge med hjælp fra den nyeste teknologi. Ikke langt fra Frøken Disciplin boede Frøken Vilje. Frøken Vilje lignede Frøken Disciplin på mange punkter. Hun havde heller ikke nogen mand, og hun ønskede sig også et barn. Da hun en dag kom forbi møntvaskeriet, tog hun en barnevogn, som stod efterladt på gaden med et par søde tvillinger i. Frøken Vilje passede dem med stor omsorg og hendes kærlighed til dem voksede dag for dag. Men efter en uges tid var det svært at undgå de mange efterlysningssedler, som var hængt op over alt i kvarteret. Og da Frøken Vilje en dag stod i grønthandlerne, så hun en ensom moder hænge sedlen op, hvor der stod: "Tvillinger bortført". Et kort øjeblik fik Frøken Vilje øjenkontakt med Frøken Disciplin. Hendes fortvivlede blik, brændte sig igennem Frøken Viljes samvittighed. Samme aften ringede Frøken Vilje til Disciplin og sagde, at det var hende, som havde taget hendes tvillinger, men at de begge havde det godt. Frøken Vilje sagde, at hun ville aflevere dem tilbage, hvis Frøken Disciplin lovede ikke at angive hende til politiet. Da Frøken Vilje samme aften ringede på døren, kom Frøken Disciplin løbende ned af trappen med tårer i øjnene. Frøken Disciplin beherskede sin vrede, greb sine børn og kyssede dem. De to frøkner kikkede kort på hinanden, men der blev ikke udvekslet et eneste ord.

De næste dage mødte Frøken Vilje og Frøken Disciplin ofte hinanden på gaden. Frøken Vilje savnede børnene og tikkede om lov til at se dem igen. Frøken Disciplin kunne ikke modstå Frøken Viljes bedende øjne og inviterede Vilje inden for. Da Disciplin ikke havde andre at dele kærligheden til børnene med, udviklede forholdet sig til, at de med tiden blev bedste veninder.

Ti år gik, og tvillingedrengene voksede. Frøken Disciplin og Frøken Vilje var flyttet sammen trods naboernes forargede blikke. De levede lykkeligt sammen, som et andet ægte par. Alt var nemmere to, økonomien voksede, græsset blev slået til tiden i kolonihaven, og alt lykkedes for den lille familie. Men en dag brast den trygge rutine. Tvillingerne fik en ny idrætslære på skolen. Hr. Lyst. Den først dag Hr. Lyst havde vist sig til fodboldtræning, havde han taget dametøj på. Bare fordi han havde lyst. Der var ikke nogen idrætstimer, som var ens. Hr. Lyst fjollede rundt og vendte op og ned på hverdagen, og børnene elskede ham. Det var Frøken Vilje, der så ham først. Selvom Hr. Lyst havde et blakket rygte, med børn i flere forskellige lande, i flere forskellige farver, så kunne Frøken Vilje ikke dy sig. Hun måtte have ham. Frøken Vilje blev smask forelsket. Hun var ikke til at genkende. Ved spisebordet åd hun som en løve og sang som en nattergal. Allerede efter en uge blev Hr. Lyst præsenteret for familien. Drengene kendte ham allerede, men Frøken Disciplin havde aldrig oplevet noget

lignende. Når hun hen over de nybagte småkager og termokanden på sofabordet kikkede på Hr. Lyst, var det som hvis tusinde usynlige sommerfugle baskede i luften imellem dem. Rystelserne forplantede sig i hendes krop, og hendes stemme rystede, når hun snakkede. Frøken Vilje kunne kun alt for tydeligt se, hvad der var ved at ske. Det var uundgåeligt. Frøken Disciplin ville også havde Hr. Lyst. Hun vidste samtidig, at hun skyldte Frøken Disciplin alt, og hun ville ikke kunne leve uden Frøken Disciplin. Frøken Vilje lånte derfor Hr. Lyst ud til Frøken Disciplin.

Hr. Lyst fik travlt. De to gamle frøkner var krævende, men de gav også meget igen. Så Hr. Lyst blev i familien i flere år. Familien voksede yderligere, men det er en anden historie. En dag stod tvillingerne i gangen som et par unge mænd med flyttekasser, vandkæmmet hår og nystrøgne skjorter. Frøken Disciplin kaldte dem ind til sig i dagligstuen. Uret på vægen tikkede i sin mahognikasse. Hendes hjerte svulmede af stolthed, da hun lod blikket glide fra dreng til dreng. De havde begge arvet både disciplin og vilje. Frøken Disciplin rømmede sig og sagde: ”Gå nu ud i verden og find to søde piger med stor lyst”, men det lettere sagt end gjort. For der er jo som bekendt ikke mange piger med stor lyst.

Af Carl Quist-Møller